

Că fost odată un om foarte bogat, care trăia într-o casă mare, împreună cu soția și fiica lor. Dar nevasta i s-a îmbolnăvit și s-a stins, lăsând mare tristețe în urmă.

Rămăsese doar cu fetița, bărbatul și-a luat altă nevastă, care avea la rândul ei două fiice. Fetele, mă-i vorbă, pe cât erau de frumoase, pe atât de pline de răutate. Așa că o îmbrăcău pe sora lor într-o rochie cenușie și ponosită și o trimisă să muncească la bucătărie.

Munca biata fată și îndura batjocura sursurilor vitrege, iar scara, frântă de oboseală, se culcă în cenușă, lângă vatră, fiindcă nici pat să doarmă nu avea. Și pentru că mai mereu era murdară și plină de cenușă, toți o luau în râs zicându-i Cenușăreasa.

Într-o zi, împăratul acelor locuri puse la cale un bal mare, ce ținea trei zile, și pofti la ospăț toate fetele frumoase din împărăție ca să-și aleagă feciorul său mireasa.

Cele două surori nu-și mai încăpeau în piele de bucurie și începură pregătirile pe dată, dar Cenușăreasa era tare tristă, așa că o rugă pe mama vitregă s-o ia și pe ea la petrecere.

— Uită-te la tine, Cenușăreaso! Ești murdară, nu ai straie și cutezi a merge la dans?

Cenușăreasa stăruia cu lacrimi amare, iar femeia, prefăcându-se că-i e milă de ea, răsturnă un castron cu linte în cenușă și-i spuse:

— Dacă alegi linte din cenușă în două ceasuri, atunci îți îngădui să vii cu noi la bal.

Atunci Cenușăreasa ieși în grădină și strigă: